
Μακεδονικά

Τόμ. 34, Αρ. 1 (2004)

Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003

Γεώργιος Κ. Δάϊκος

doi: [10.12681/makedonika.893](https://doi.org/10.12681/makedonika.893)

Copyright © 2014, Γεώργιος Κ. Δάϊκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δάϊκος Γ. Κ. (2004). Τιμόθεος Ι. Τιμοθεάδης: 1931-2003. *Μακεδονικά*, 34(1), 447-448.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.893>

ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ι. ΤΙΜΟΘΕΑΔΗΣ
1931-2003

Μέ τον θάνατο του Τίμου Τιμοθεάδη ἔχασε ἡ Μακεδονία ἕναν σπουδαῖο ἱστορικό, ἕναν θερμό πατριώτη, ἕναν φλογερό ἀγωνιστή, ἕναν ἀρραφηνή Ἑλληνα, ἕναν πετυχημένο γιαντρώ ἐπιστήμονα, ἕναν ὀρθόδοξο πιστό χριστιανό, ἕναν λαμπρό οἰκογενεῖαρχο. Ἡ ἐκδημία του ἀφήνει ἕνα δυσαναπλήρωτο κενό.

Ὁ Τίμος Τιμοθεάδης ἐγεννήθη τό 1931 στά Γιαννιτσά. Πρωτότοκος υἱός –μεταξὺ ἐπτὰ ἀδελφῶν– τοῦ Ἰωακείμ ἀπό τόν Τροχό τῆς Καππαδοκίας καί τῆς Ἐλένης ἀπό τό Kars τοῦ Καυκάσου.

Ἀπεφοίτησε ἀπό τό Γυμνάσιο Γιαννιτσῶν καί ἐν συνεχείᾳ ἀπό τήν Ἱατρική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὡς φοιτητής στή Θεσσαλονίκη ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως (Χ.Φ.Ε.).

Ἐξειδικεύθη ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τόν ἀείμνηστο Καθηγητὴ Νικόλαο Λούρο, στή Γυναικολογία-Μαιευτική στό Μαιευτήριο Ἀλεξάνδρα, ὅπου τότε ὑπηρετοῦσα στή Θεραπευτικὴ Κλινικὴ καί εἶχα τὴ χαρὰ νά τόν γνωρίσω, νά τόν ἐκτιμῶ καί νά συνδεθῶ μαζί του μέ πολλή ἀγάπη καί φιλία. Ἐκεῖ ἐξεπόνησε διδακτορικὴ διατριβὴ βάσει τῆς ὁποίας ἀνηγορεύθη ἀριστοῦχος διδάκτωρ.

Ἀπὸ τό 1967 ἤσκησεν ἐπιτυχῶς καί ὑπευθύνως τὴν εἰδικότητα τῆς Μαιευτικῆς-Γυναικολογίας στήν ἰδιωτικὴ του Κλινικὴ στή γενετέρά του τὰ Γιαννιτσά, ὅπου ἀνέβασε τό ἐπίπεδο παροχῆς ἱατρικῶν ὑπηρεσιῶν καί ἦτο πολὺ ἀγαπητός. Ἔχει ἀνακοινώσει σέ πανελλήνια καί διεθνῆ ἱατρικά Συνέδρια καί δημοσιεύσει σέ ἱατρικά περιοδικὰ 120 ἱατρικὲς μελέτες. Διετέλεσε μέλος τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Μακεδονίας-Θράκης καί τῆς Ἐνώσεως Μαιευτῶν-Γυναικολόγων Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαιευτικὴ καί Γυναικολογικὴ Ἐταιρεία τοῦ ἔχει ἀπονείμει τιμητικὸ δίπλωμα γιά βραβευθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἐργασία του.

Ὁ ἀγαπητός Τίμος ὁμως δέν περιορίζετο μόνον στὰ ἱατρικά του ἐνδιαφέροντα καί καθήκοντα, ἀλλὰ διακατεῖχετο ἀπὸ γενικώτερες ἀνησυχίες, πού τόν ὠδήγησαν α) σὸ νά ἐξελιχθεῖ σέ ἱστορικό κύρου καί β) νά σπουδάσει συμπληρωματικῶς σὸ Ἀριστοτελεῖο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καί Θεολογία, πτυχίον τῆς ὁποίας ἔλαβε τό 1992.

Συνέπεια αὐτοῦ ἦσαν σπουδαῖες μελέτες ὅπως τό πρωτότυπο καί πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίον του *Ἡ Οὐνία τῶν Γιαννιτσῶν καί ἡ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ χθές καί σήμερα*, ὅπου μᾶς διαφωτίζει γιά μία σοβαρὴ πλευρὰ τῶν προσπαθειῶν διαβρώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας (σχέσεις μέ τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο) στήν πολυκύμαντη ἱστορία τῆς Μακεδονίας καί γενικώτερα τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ ἱστορικά του ἐνδιαφέροντα περιελάμβαναν τόν Μακεδονικὸ Ἀγώνα, πού ἦταν ἰδιαίτερος δῆς στήν περιοχὴ τοῦ Βάλτου τῶν Γιαννιτσῶν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ μελέτη του *Ἡ Παιδεία στὸν Καζὰ Γιαννιτσῶν 1870-1912* καί ἡ ἔκδοσις μέ ἐπιμέλεια του τῶν *Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Μακεδονομάχου Γρηγορίου Δημοποῦλου*, βιβλίου ἰδιαίτερος συναρπαστικοῦ καί τραγικοῦ.

Ήταν μέλος της Έλληνικής Ιστορικής Έταιρείας, της Έταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και του Συλλόγου Μικρασιατών Νομού Πέλλας, του οποίου ήταν Πρόεδρος μέχρι τόν θάνατό του.

Ήταν έρευνητής των Ιστορικών Αρχείων της χώρας και έχει ανακοινώσει σε συνέδρια και έχει δημοσιεύσει περί τά 150 ιστορικά άρθρα και μελέτες κυρίως για την ιδιαιτέρα του πατρίδα, τά Γιαννιτά, για την Παιδεία κατά τόν 19ο-20ό αιώνα, για τόν Μακεδονικό Αγώνα, τό Σκοπιανό, αλλά και για τήν ιστορία και τόν πολιτισμό τών αλλήστων έλληνικών πατρίδων της Μικράς Ασίας.

Σπουδαία ήταν δύο Συνέδρια που ώργάνωσε στά Γιαννιτά υπό τήν αιγίδα της Έταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και του Δήμου Γιαννιτών.

Τό πρώτο τό 1998 «Ο Αγώνας στό Βάλτο τών Γιαννιτών», του οποίου εξέδωσε τά πολύ ενδιαφέροντα και συγκλονιστικά πρακτικά.

Τό δεύτερο τό 2002 «90 χρόνια από τούς Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913 - Μάχη Γιαννιτών», του οποίου τήν έκδοση τών πρακτικών δέν επρόλαβε νά κάμει. Μετά σύντομο ασθένεια έφυγε για τήν αιώνα πατρίδα στις 28 Οκτωβρίου 2003.

Έδόθη έδώ μικρή σκιαγραφία ενός άνδρός μεγάλου άναστήματος, έπιστημονικού, ιστορικού, πατριωτικού, κοινωνικού, ήθικου, μέ πολύπλευρο δράση και ζωντανή παρουσία, που άφησε ανεξίτηλα τά ίχνη του. Τά έργα του που έπλούτησαν τή Μακεδονική Ιστοριογραφία θά μείνουν πολύτιμος κληρονομία για τόν τόπο μας.

Άφήνει έκλεκτή οικογένεια τήν αγαπημένη του σύζυγο Πόπη (Πηνελόπη Στουγιαννάκη), συνάδελφο ιατρό, και τίς δύο θυγατέρες του, τήν Έλένη, ιατρό-όγκολόγο, και τήν Ιωάννα, οικονομολόγο.

Άθήνα, 5 Φεβρουαρίου 2004

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΔΑΪΚΟΣ